

Kristina Ohlsson

OHENĚŇ A ĽAD

OHEŇ A ĽAD

Kristina Ohlsson
ISBRYTARE

Copyright © Kristina Ohlsson 2021
Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover Design by Maria Sundberg/Art by Sundberg
Cover Image: Stefan Isaksson and Mikael Svensson/Johnér, Adobe Stock, Shutterstock
Translation © Lenka Kočíšová, Zuzana Inczingerová, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-027-4

Kristina
Ohlsson

OHEŇ A ĽAD

preložili

Lenka Kočíšová a Zuzana Inczingerová

Prvý sneh napadol krátko pred druhou adventnou nedeľou. Nad Hovenäsetom pomaly padali a vo vzduchu sa vlnili snehové vločky. A odvtedy akoby sa táto malá oblasť ocitla v zajatí chladu. Na Nový rok boli fjordy a zálivy pokryté hrubou vrstvou ľadu. Prvýkrát po veľmi dlhom čase bolo možné korčuľovať sa na ľade na rieke Klevekilen neďaleko kempingu Johannesvik.

Všetci sa z toho veľmi tešili. Po ľade sa prehánali nielen deti, ale aj dospelí. Bola to úchvatná scenéria. Na jasnej modrej oblohe žiarilo slnko, ktoré sa odrážalo na drsných, snehom pokrytých skalách okolo zálivu. Miestni obyvatelia tvrdili, že podobnú zimu si takmer ani nepamätajú. Vskutku vlčia zima. Niektorí pamätníci si zaspomínali na zimy, počas ktorých more pokrýval ľad až k oblasti Hällö neďaleko Kungshamnu. Možno zažijú čosi podobné aj teraz.

Osoba, ktorá sa potešila nielen korčuľovaniu na ľade, ale aj samotnej zime, bol takzvaný Štokholmčan. Muž nesúci asi nezvyčajné meno, August Strindberg, ktorý momentálne býval v Hovenäsete už pol roka, no ktorého stále nazývali novousadlíkom. Nikto neveril jeho nápadu otvoriť si obchod s použitým tovarom v priestoroch bývalej pohrebnej služby mesta Kungshamn. Najmä nie po všetkých tých zverstvách, ktoré sa udiali na jeseň. Napriek všetkému sa mu darilo vcelku dobre. Podnik sa mu rozbehol a zdalo sa, že sa na západnom pobreží usadil.

Možno to bol sám Štokholmčan, kto stál za tým, že sa dali veci akosi do pohybu. Jeho pokojné vystupovanie v ľuďoch prebúdzalo

ich miernu stránku. Akási naivita spojená s bystrým intelektom a váženým menom. Pre obec to bolo prospešné. Rád prikladal ruku k dielu a v zálohe mal množstvo nápadov.

A okrem toho sa vedel korčuľovať na ľade. Keď voda zamrzla, August bol medzi prvými obyvateľmi, ktorí sa vydali na zamrznutú hladinu rieky Klevekilen. Bol to tiež on, kto ostatných varoval pred tenkou vrstvou ľadu, lebo ich na niekoľko dní prekvapili plusové teploty. To však mnohých ľudí neodradilo od toho, aby ešte chvíľku nebrázdili po ľade, lebo ľad bol stále ľad. A ako bolo možné, že nejaký Štokholmčan toho vedel tak veľa práve o ľade?

Čo sa však nestalo. Pod jednou z miestnych obyvateľiek sa preboril ľad a ona skončila v ľadovej vode. Väčšina ľudí sa už pobrala domov, v okolí sa nachádzalo iba zopár tínedžerov, ktorí si vyzúvali korčule neďaleko ľadovej plochy.

Skôr počuli, ako videli, čo sa stalo.

Najprv zvuk lámajúceho sa ľadu a potom hlasné čľupnutie.

Nato zdesený výkrik ženy, ktorá sa ocitla vo vode. Iba jeden. Hlasný a hrdelný.

A potom ticho. Desivé ticho.

Nie však nadtľho. Tínedžeri na lavičkách totiž razom pochopili, že nastala smrteľne vážna situácia. Teraz alebo nikdy. Jeden mladík zavolať záchranne zložky, zatiaľ čo druhý z nich sa vybral na ľad iba v pančuchách.

Keď sa vtom ozval hrdelný smiech dotyčnej ženy.

„Stojím na dne!“ vykrikla. „Stojím na dne!“

Bol to príbeh, ktorý sa miestnym nezunoval a neustále ho spomínali. Mal totiž všetko – napätie, hrôzu a šťastný koniec. No po tomto incidente sa ľudia zdráhali na ľade korčuľovať. Nasledujúci týždeň sa na zamrznutej hladine rieky Klevekilen neobjavila ani jediná noha. Neustále sa otepľovalo a aj sneh sa začal pomaly roztápať. Počasie sa však zrazu prudko zmenilo. Z jedného dňa na druhý sa ochladilo a začalo snežiť. Voda sa zmenila na ľad, tentoraz hrubší a pevnejší ako predtým. A na nehodu sa akoby pozabudlo. Každým ďalším dňom sa ľuďom viac a viac cnelo za korčuľovaním. Bolo totiž vylúčené, že by

to teraz ľad nevydržal. Opäť nastali priam ideálne podmienky. Minimálne na rieke Klevekilen.

V jednom dome v Hovenäsete však priamoúmerne narastalo zúfalstvo. Čas plynul akosi rýchlo a tajomstiev neustále pribúdalo. A s tajomstvami kráčala ruka v ruke aj samota. Niečo sa s tým muselo urobiť.

Na otáľanie nebol čas.

NOC Z DVADSIATEHO PIATEHO
NA DVADSIATEHO ŠIESTEHO JANUÁRA

„Zabudol som zamknúť?“

Axela Ehnboma zobudila lavína. Zvuk ťažkej ľadovej masy zmiešanej so snehom, zosúvajúcej sa na strechu domu, sa neponášal na nijaký iný zvuk. Pripomínalo to utrápené kvílenie, ktoré by dokázalo znepokojiť aj najpokojnejšieho človeka. Bola to chyba strešných škridiel. Jedného dňa sa s tým bude musieť niečo urobiť, no teraz to muselo počkať. Axel momentálne riešil úplne iné problémy ako sneh na streche. O svojich problémoch nerád rozprával, to však neznamenalo, že neexistovali.

Schopnosť konať, pomyslel si. Musí preukázať svoju schopnosť konať.

A preto to aj urobil. Niekoľkokrát zažmurkal, pokúsil sa nielen tváriť prísne, ale aj usporiadať si myšlienky. A napokon sa mu podarilo zaspáť. Asi zaspal zo šoku, uvažoval. Šoku, ktorý spôsobilo to, čo vykonal.

Bola jedna hodina v noci. V dome panovalo hrobové ticho. Rovnako aj v Hovenäsete. Nikdy v živote by si nepomyslel, že niečo také bolo možné. Dúfal, že nezlyhal. To by bolo naňho až príliš, lebo s niečím takým by asi nedokázal žiť. Musieť to vykonať ešte raz? Axel sa posadil na posteli. Jeho pohyby boli veľmi pomalé. Desil sa oslavy svojich osemdesiatych šiestych narodenín. Mal vôbec dôvod na oslavu? Čas plynul bez toho, aby ho vyplnil čímsi zmysluplným.

Nie, ďakujem, neprosím.

Axel nikdy netúžil byť stredobodom pozornosti. To rád prenechal iným. A práve v túto noc ho pobolievali kĺby viac ako zvyčajne. Chrbát mal stuhnutý a páliho ho za krkom. Presne tak to cítil, akoby

mu niekto zapálil svaly na krku. Axel si rukou pomasíroval miesto, ktoré ho bolelo najviac. O tri týždne dovŕši osemdesiate šieste narodeniny. No ten deň nemal v pláne nijako osláviť.

Sneh na streche sa utíšil. Vtedy sa ho zmocnil pocit, akoby sa tma okolo neho stala nepreniknuteľnou. Axel spával pri odostretých závesoch. Bol ako strážny pes, vždy v pozore, preto ich nikdy nezaťahoval. Aspoň nejako tak to opísala Denise.

„Mala by som byť rada, že vôbec spíš,“ povedala. „Keďže sa najviac desíš toho, že by si niečo zmeškal.“

Zmýšľala úplne opačne. Domnievala sa, že má všetok čas na svete. Bola to však práve ona, ktorá zomrela ako prvá, a to oveľa skôr, než by si ktokoľvek bol pomyslel.

„Kurva,“ uľavil si Axel v ten odporný deň, keď im oznámili, že jej diagnostikovali ALS, tú najhrozivejšiu chorobu zo všetkých. Mala vtedy iba päťdesiatpäť rokov. On oslávil sedemdesiatku. O rok neskôr ich opustila navždy. Ako mohol prežiť stratu osoby, ktorú nadovšetko miloval? Netušil to a na tom sa dodnes nič nezmenilo. Celé jeho manželstvo bolo jedným vysokorizikovým projektom, pri ktorom prišiel nielen o rodičov, ale aj súrodencov.

„Aký som bol len hlúpy! A ešte som ťa podporoval, keď si začal rozprávať o tom, že sa presťahuješ do Chicaga!“ hneval sa jeho otec, keď mu povedal o ich vzťahu.

„Už vtedy som mal vedieť, že zahodíš takúto cennú skúsenosť kvôli čomusi takému prízemnému!“

„Ja ju však milujem,“ namietal Axel.

Sám bol prekvapený, ako pokojne znel.

„Axel, veď je ešte mladá,“ pridala sa jeho mama. „Vie vôbec, čo chce od života?“

„Nie je predsa nijaké dieťa,“ odvetil Axel. „Veľmi dobre vie, čo chce. A viem to aj ja.“

„Ak sa oženíš s takou osobou, tak už nie si doma vítaný!“ vyhlásil Axelov otec neoblomne.

S takou osobou.

S takou, ktorú ostatní nazývali čiernou.

„Ožením sa, s kým len budem chcieť, dočerta!“ vybuchol Axel a odišiel z rodičovského domu.

Ukázalo sa, že navždy.

Neskôr uznal, že bol trocha naivný. Nikdy si nepredstavoval, koľko ľudí by mohlo vyjadrovať svoj názor na to, koho si zvolili na spoločnú cestu životom. Ani jeden z nich to neočakával, no Denise bola z nich dvoch na to lepšie pripravená, hoci bola od neho mladšia. Bola Afroameričanka, čo bola skúsenosť, ktorú Axel nikdy nemohol mať a ktorú tiež nemohol nikdy úplne pochopiť. On videl neskutočne nádhernú ženu s bystrou myslou, z ktorej sa mu podlamovali kolená a s ktorou sa mohol rozprávať o čomkoľvek. Čo viac si mohol želať?

Axel si odkašľal a pomaly prešiel k oknu. Spomienky mu ešte vždy prinášali bolesť, a to aj napriek tomu, že odvtedy ubehlo mnoho rokov. Keď kráčal, vŕzgali mu kolená. Asi by však mal byť vďačný za to, že jeho pohybujúce sa telo znelo ako orchester, inak by bol vydaný napospas ohlušujúcemu tichu.

Ani v jednom z okolitých domov sa nesvietilo. Pomaly, no isto, sa jeho časť Hovenäsetu menila na oblasť, kde ľudia nebývali celoročne. Zostal tu iba on a Mary Thynellová, ktorá bývala na opačnej strane ulice.

Axelovi neprekážalo ticho neobývaných domov naokolo. Práve naopak, keďže miestni ľudia boli priam chorobne zvedaví. Samozrejme, česť výnimkám. Jednou z ich bol napríklad ten nedávno prisťahovaný Štokholmčan, August Strindberg. Staral sa iba o seba a o svoje záležitosti a nezaujímal ho, čo robili ostatní.

Axelovi viackrát napadlo, že Denise by si ho určite obľúbila.

Ale to jeho meno!

August Strindberg.

Na čo jeho rodičia mysleli, keď dávali svojmu synovi meno?

Axel sa oprel o parapet a pozoroval nočné tieň za oknom. V uplynulých dňoch a týždňoch odviedol riadny kus práce. Čistil a upratoval, ako už po mnohé roky nie. A práve vtedy narazil na Augusta Strindberga, Prevádzkoval obchod s použitým tovarom a bezpochyby

by sa mu hodili niektoré veci, ktoré si Axel nechcel ponechať, ale ani ich nechcel odviezť na skládku.

Axel pohýbal plecami. Aj tie ho boleli. Zdvíhal ťažké veci, a to nemal robiť. Unavilo ho to a vtedy prestával byť pozorný. Čím viac kadečo balil a rozdeľoval, tým viac sa chcel zbaviť mnohých vecí. Škatule boli menšie, než by si želal, a preto ich tam nakoniec bolo veľmi veľa a všetky si boli podobné. Väčšinu z nich zniesol do sute-rénu, kde mali zostať až do jeho smrti.

S dvomi škatuľami však mal úplne iné plány. Jednu z nich plánoval dať Strindbergovi a tá druhá musela zmiznúť. August sa ponúkol, že sa zastaví uňho doma a vyzdvihne si škatuľu osobne, no Axel sa s týmto návrhom akosi nevedel stotožniť. Čo ak by sa začal August vypytovať na jeho veľké upratovanie? Dokonca aj taký nevšetečný človek ako August by mohol začať vyzvedať. Preto Axel usúdil, že bude lepšie, ak vezme škatuľu a odnesie ju Augustovi. Ten však nebol doma. Odviezť veci do obchodu v Kungshamne sa mu zdalo príliš komplikované. Napokon sa však rozhodol, že bude lepšie, ak škatuľu odloží v kaplnke v Hovenäsete a Augustovi oznámi, aby si ju tam vyzdvihol.

Tiež sa musel rozhodnúť, čo urobí s tou druhou škatuľou. Nikdy nebol človekom, ktorý by vedel nechať zmiznúť veci. Jeho zmysel pre poriadok však rozmetali na kúsky dlhy a tajomstvá. Aj napriek množstvu kníh, ktoré vo svojom živote prečítal, a dlhých listov, ktoré napísal, nenachádzal slová, ktoré by dokázali opísať, čím práve prechádzal.

Naprázдно prehltol.

Hovenäset bol idylickým miestom, inak sa to jednoducho nedalo opísať, no občas túto idylu narušili odsúdeniahodné skutky. A viacere ešte nevyplávali na povrch, o tom však vedel iba Axel.

Vyčkával. Čoskoro by sa to malo udiat. Nikomu sa však nemalo nič stať, o tom sa ubezpečil. Chcel iba jediné – aby už bolo po tom.

Vyschlo mu v ústach, telo mal stuhnuté, ale jeho myseľ bola jasná.

Ťažko sa mu dýchalo. Mal pocit, akoby len čakal na to, keď ho jeho tajomstvá konečne doženú. Väčšiu časť toho bordelu sa mu

podarilo pred Denise zatajiť. Bola to útecha, hoci len malá, no zato dôležitá.

Axel sa práve chystal odísť zo svojej rozhľadne, keď z tienov pred ním vystúpila postava. Zamračil sa a nahol sa dopredu. Akoby to malo niečo zmeniť. Postava kráčala pomaly vpred. Šúchala nohami, zdalo sa, že osoba bola dosť nízka.

Nechceš, aby tá niekto videl, pomyslel si Axel. *A aj napriek tomu tu stojím a pozorujem tá.* Podlaha v spálni zavrzgala. Doprial si teda čas, vedel, že má dôvod na to, aby postupoval opatrne.

Osoba na ulici zrazu zastala. Axel sa teraz naplno sústredil. Vždy obľuboval výhľad z ich spálne. Z jedného okna videl ponad strechy domov a prístreškov v prístave až na vodu. A z druhého okna, pri ktorom práve stál, na cestu.

Nedokázal rozlíšiť, kto je tá osoba na ulici. Pokojne to mohol byť niekto so zlými úmyslami, ale aj obyčajný bežec. Hoci tomu bežcovi akosi neveril. Nikto predsa nezvykol behávať uprostred noci, okrem toho sa nezdalo, že táto osoba trénovala.

Zrazu postava zmizla v ďalšom tieni a potom akoby ju pohltila noc.

Zvlášťne.

Niečo ju vyrušilo.

Akýsi zvuk zo záhrady.

A potom začul jemné škripanie.

Vchodové dvere. Niekto buď otvoril, alebo zatvoril vchodové dvere.

Zabudol som zamknúť? pomyslel si Axel.

Už sa mu to stalo aj predtým, hoci iba zriedka. Časy, keď spolu s Denise nikdy nezamykali dvere pred spaním, boli už dávno minulosťou. Ak teraz zabudol zamknúť dvere, tak sa mohli otvoriť a potom sa hýbali v prievane.

Vonku predsa nefúkalo.

Načiahol sa po mobile. Obrazovka bola tmavá, mobil vybitý.

Dočerta, pomyslel si.

Tieto moderné telefóny, jednoducho nechápal, na čo mu boli.

Poháňala ich baterka a museli sa často nabíjať. Axel odhodil mobil na peľasť postele. Ešte šťastie, že mal stále zavedenú pevnú linku. Mnohí ľudia sa ich zbavili a spoliehali sa iba na svoje mobily, nie však on. Každý rozumný človek predsa musel vedieť, že to nebolo múdre.

Obul si papuče. Pevnú linku mal zavedenú do pracovne, ktorá bola od neho iba niekoľko metrov.

Ďalší zvuk mu však pripomenul, ako veľmi rád by teraz bol, keby si nezabudol nabiť mobil. Začul zavýzgať drevenú podlahu na prízemí, ako keby po nej niekto kráčal.

V dome nebol sám.

Dopekla.

Axel sa však ešte vždy nachádzal vo výhode. Jeho návštevník totiž netušil, že nespí a že ho počul vojsť do domu.

Mohol by sa rýchlo prešmyknúť do pracovne a privolať pomoc, avšak nemohol sa pohnúť bez toho, aby pri tom nevydal zvuk. Ani náhodou. A v pracovni sa ani nemohol zamknúť.

Kroky sa blížili, rozhodne kráčali po podlahe o poschodie nižšie. A potom začul kroky na schodoch.

Vtedy sa rozhodol.

Nad svojím konaním vôbec nepremýšľal, konal čisto inštinktívne. Vyštartoval smerom k pracovni. Rýchlo, rýchlo.

Ocitol sa na polceste, keď zrazu zaváhal.

V dome panovalo hrobové ticho. Na schodoch nebolo počuť nijaké kroky, avšak ani nepočul, že by niekto z domu utekal, vystrašený, že ho objavili.

Axel stál ako vrastený do zeme.

Čo ak sa mu to len zdalo? Už predsa nebol najmladší.

Toto, pomyslel si Axel. Toto je začiatok konca. Začínam byť paranoidný. Je to neskutočne smutné a trápne.

Potom pomaly pristúpil k schodisku a skúmal ho pohľadom.

Päť mesiacov.

Kam sa ten čas len podel?

August Strindberg ležal vo svojej posteli a driel. Akosi nevedel zaspáť. V spálni bola tma ako v hrobke a chladno ako v hladomorni. Nebol to však on, kto tak rád spával. Bola to Maria. Jeho priateľka, ktorá práve teraz spala s hlavou položenou na jeho hrudi. Každý jej výdych ho štekľil na hrudi. Bol to ten najlepší pocit na svete.

Päť mesiacov.

Čas plynul veľmi rýchlo, no zároveň veľmi pomaly.

Do polročného výročia mu zostával jeden mesiac. Presne tak to povedali jeho noví priatelia a susedia. Že sa blížilo jeho výročie. Domnievali sa, že má dôvod na oslavu, že by mal usporiadať párty. Nikdy by sme si neboli pomysleli, že tu zostanete, zvykli ľudia vraviť. Najmä nie po všetkom, čo sa udialo.

Všetko, čo sa udialo.

August sa vyhýbal myšlienkam na to, čo tie slová znamenali. Prestaľoval sa na západné pobrežie preto, aby začal odznova. Celý svoj život strávil v Štokholme, keď sa jedného dňa rozhodol, že by si mal dopriať druhú šancu niekde inde. Práve preto zanechal svoju prácu správcu aktív a otvoril si vlastný obchod v priestoroch bývalej pohrebnej služby v meste Kungshamn, vzdialeného iba tri kilometre od Hovenäsetu. Pomenoval ho Strindbergov obchod s použitým tovarom, v ktorom pomáhal odloženým a nepotrebným veciam, ako bol aj on sám, najšť druhý domov.

Jeho najlepší priateľ Henrik, ktorý ešte vždy býval v Štokholme,

však zmýšľal o Augustovom sťahovaní úplne inak. Nepáčiło sa mu, že sa vyhýbal rozhovorom o tom, čo sa na západnom pobreží udialo krátko po tom, ako sa tam presťahoval.

„Môžem ti pomôcť rozpamätať sa,“ zvykol mu vravievať. „Odsťahoval si sa z kráľovského mesta, lebo si chcel vidieť inú časť krajiny a zažiť niečo nové. A naozaj sa ti podaril husársky kúsok. Nasťahoval si sa do domu, v ktorom niekoho zavraždili, a otvoril si si obchod v nehnuteľnosti, kde si krátko nato našiel dve mŕtvolky. Dva plus jeden sú tri. *Traja mŕtvi ľudia*. A aj napriek tomu si sa rozhodol zostať. A keď ťa Maria pošle k vode, pokojne to môžeš v inzeráte zhrnúť asi takto: Osamotený, smrti vzdorujúci knihomoľ, ktorý rád pečie, hľadá...“

August sa usmieval do tmy.

Iba Henrikovi sa mohlo podariť rozosmiať ho pri myšlienke na tie hrôzostrašné udalosti. Navyše nebol ďaleko od pravdy, keď Augusta charakterizoval ako knihomoľa so záľubou v pečení. A nikdy sa obom činnostiam nevenoval viac ako po tom, ako sa odsťahoval na západné pobrežie.

Avšak Henrika vždy opravil v jednom bode. V skutočnosti nezostal bývať v dome, ktorý si prenajímal po tom, ako sa presťahoval do Hovenäsetu. V dome, ktorý sa nachádza na ulici Kärleksvägen, ktorý miestni nazývali Mraziareň, sa nikdy necítil byť doma, najmä nie po tom, ako sa dozvedel o tom, čo sa tam pred rokmi udialo. Zavraždili v ňom mladú ženu, ktorú rozštvrtili, a časti jej tela našli neskôr v mrazničke v suteréne.

Momentálne však August býval v dome, ktorý kúpil a do ktorého ho sa presťahoval týždeň pred Vianocami.

Jeho vlastný dom na ulici Kärleksvägen.

Najkrajšia adresa na svete.

Samotný dom a jeho poloha ho nesmierne uchvátili. Dom postavili zhruba pred sto rokmi, no bývalý majiteľ vynaložil nemalé úsilie na to, aby ho zachoval vo výbornom stave. Bol postavený z dreva, natretý bielou farbou a jeho fasádu zdobili rezbárske kúsky namaľované nazeleno. Pozemok bol vcelku malý, rovnako

ako všetky ostatné pozemky na statku, avšak mal k dispozícii relatívne veľkú plochu na sedenie, kde si mohol vychutnávať zapadajúce slnko, a pomerne veľkú verandu, z ktorej mal výhľad na more. Na kratšej strane domu bol malý balkón. Z neho bol ešte krajší výhľad ako zo spomínanej verandy. Na jar a v lete plánoval August spolu s Mariou raňajkovať a večerať práve tu.

Bude to najlepšia jar a leto v mojom živote, pomyslel si.

Otvoril oči a chvíľu počkal, aby si privykli na tmú. Zažmurkal a vzhliadol na strop. Spálňa sa nachádzala hneď pod štítom domu, takže po oboch stranách bola šikmá strecha. Steny pokrývali tapety s nenápadným motívom a pri posteli ležali behúne, ktoré dostal na Vianoce od Marie. V celom dome sa nachádzala pôvodná drevená podlaha. Jediné miesto, o ktorom uvažoval, že by ju nahradil dlažbou, bola vstupná hala.

Avšak všetky podobné rozhodnutia mohli počkať. Nerád by sa unáhle pustil do renovácie domu, chcel sa v ňom najprv zabývať. V jednej z miestností na prízemí sa ešte stále nachádzali nevybalené škatule. Tie tam však mohli pokojne ešte chvíľu pobudnúť. Najdôležitejšie bolo, že zariadil kuchyňu, spálňu, kúpeľňu a obývačku. A keďže bol dom vo výbornom stave, nielen čo sa týkalo interiéru, ale aj exteriéru, nemal veľmi do čoho pichnúť.

Mal šťastie, lebo práca s budovaním jeho firmy v Kungshamne pekne napredovala. V podnikaní sa mu začínalo dariť.

„Tvoj život je ako nejaký film,“ vyhlásil Henrik, keď navštívil Augusta v jeho novom dome. „Ide o kokteil smrti, kníh a starých harabúrd. A teraz, znenazdajky, malá šarmantná Vila Vilôčka pre dospelých. Ako z nejakého hororového filmu s nádychom tragikomédie.“

„Zabudol si na romantiku,“ odpovedal mu na to August.

Pretože po tom všetkom prišla, našťastie, aj romantika.

Maria.

Tá istá Maria, ktorá obľubovala spať v studenej izbe, pritisnutá svojím telom nemu. Tá istá Maria, ktorá bola to najkrajšie, čo August v živote videl.

Maria bola policajka a zbožňovala knihy. Bicyklovala za každého

počasie a iba nedávno zistila, že rada pestuje rastliny. Keď varila, vždy akosi narazila na recepty, ktoré obsahovali hromady cesnaku a citróna. A keď sa August hral na amatérskeho pekára, pristúpila k nemu zozadu, objala ho a pošepala mu do ucha, že si myslí, že je úžasný. Okrem toho bola múdra, silná, empatická a vzrušujúca žena. A tiež veľmi krehká. Život sa s ňou nemaznal, no August si bol istý tým, že to, čo teraz spolu prežívajú, jej určite pomôže zahojiť staré rany.

Opatrne sa ponáťoval. Hodiny ukazovali krátko po jednej. Maria sa čoskoro zobudí a odíde domov. Nezáležalo na tom, ako tuho po milovaní zaspala, o niekoľko hodín neskôr sa zobudila. A hneď ako bola hore, odišla od neho.

Po jej odchode sa mu všetko zdalo byť prázdne a chladné, takmer akoby tam nikdy ani nebola. Keď prišla, bola vonku tma, keď odišla, vonku stále panovala tma.

Tvrdila mu, že nechce ich vzťah unáhliť, že potrebuje trochu viac času. On jej tvrdil, že to chápe. Bol však z toho mierne frustrovaný. Nikdy celkom nepochopil nepísané pravidlá romantiky či rôzne typy a triky, preto bol najvyšší čas, aby sa to teraz pokúsil naučiť.

Prečo však považovala Maria za dôležité opustiť ho uprostred noci?

Prečo nechcela, aby ju susedia videli prichádzať či odchádzať?

Jediné osoby, ktoré o ich vzťahu vedeli, boli Henrik a Mariin kolega Ray-Ray.

August pokrútil hlavou. Jej dych bol pravidelný a pokojný, takmer hlboký. Potrebovala si odpočinúť. Lebo doteraz žila ako na úteku.

Ale už viac nie, pomyslel si August. Čoskoro sa to skončí.

A možno práve vtedy sa bude môcť začať ich skutočný spoločný život.

Zatvoril oči a drial sa. Mal by si dopriať niekoľkohodinový spánok, aby bol ráno čerstvý a odpočinný. Na najbližšie dni bol jeho kalendár zaplnený stretnutiami s novými zákazníkmi. Mnohí z nich chceli prísť do jeho obchodu, niektorých z nich mal navštíviť doma.

Maria sa pomrvila.

„Objím ma,“ zamrmlala zo sna.

August si ju k sebe tesnejšie privinul.

Milujem ťa, pomyslel si.

Doteraz to nevyslovil nahlas, no vedel, že dlho o tom už nebude môcť mlčať. Bohužiaľ, dopustil sa obrovskej chyby a zdôveril sa so svojimi citmi Henrikovi.

Jeho priateľ však zareagoval nezvyčajne rázne.

„Je príliš skoro na to, aby si jej povedal čosi také!“ vyhlásil. „Ste spolu iba tri mesiace. Mal by si počkať prinajmenšom ďalšie tri.“

„A to už prečo?“ nechápal August.

„Lebo si bude myslieť, že nie si normálny a správaš sa zúfalo. A to hádam nechceš, no nie?“

August neskôr nerozumel tomu, prečo sa s niečím natoľko intímny zdôveril Henrikovi. Teraz to ľutoval, lebo Henrikove námietky mu neustále chodili po rozume, hoci si bol istý tým, že po troch mesiacoch sa zamilovanosť pomaly začala vytrácať. Otázkou však zostávalo, čo potreboval? August a Maria tvorili pár zhruba sto dní a počas nich trávili čas striedavo večerou, posedením pri víne a neskutočne dobrým sexom. Aj o tom, bohužiaľ, porozprával Henrikovi. Vtedy sa na druhej strane linky rozhostilo priam hrobové ticho.

„Kurva práca,“ zahrešil Henrik. „Tak, a teraz bude takmer nemožné dostať ťa späť domov do Štokholmu!“

Práve preto Augusta nevýslovne šťvalo, že zo seba ešte nevysúkal tie čarovné slová. Mal štyridsaťpäť rokov. V takom veku predsa človek vedel, keď niekoho miloval.

„Zostaň tu dnes,“ zašepkal Marii. „Celú noc.“

Pokrútila hlavou. A potom zaspala. To však nič neznamenalo, lebo aj keď znova zaspala v jeho náručí, onedlho sa zobudí a odíde domov. Domov do bytu v mestskej štvrti Fisketången v Kungshamnne, kde bol iba zopárkrát, lebo trvala na tom, že bude lepšie, ak sa budú stretávať uňho.

August jej vtisol bozk do vlasov a zhlboka sa nadýchol jej vône. Šampón a slaný vietor. Boli to práve tieto vône, vďaka ktorým sa cítil byť doma. A pri tejto myšlienke napokon zaspal.